

MØDE MED LARS MUHL

MYSTIKKEN PÅ BJERGET

I Pranas allerførste udgave, for godt fem år siden, besøgte vi Lars Muhl og hans kone Githa Ben-David i deres hjem i det jydskke. Denne gang har Prana sendt Shazia Khan til Sydfrankrig for at møde Lars Muhl i Montsegur, hvor han mødte seeren første gang – og hvorfra han arrangerer sine gralskurser.

Jeg sidder på en café i den sydfranske by Montsegur sammen med Lars Muhl. I 1970'erne og 1980'erne sanger og sangskriver, i dag forfatter til en række bøger om esoteriske emner og arrangør af gralskurser i det gamle katharland i Pyrenæerne, hvor vi befinder os. Byen Montsegur ligger ved foden af bjerget af samme navn. Det var her, de urkristne katharer boede. Og hvor den hellige gral, ifølge overleveringer, skal være begravet.

Bjerget er energimæssigt blevet sammenlignet med Machu Pichu i Peru, som jeg besøgte, da jeg boede i Sydamerika og rejste rundt som reportagefotograf. Det er derfor, jeg er taget hertil.

For at se og mærke, om det er sandt. Om der er sådan en kraft i bjerget. Samt prøve at finde ud af, om der i katharenes udgave af kristendommen i det 12. århundrede er en eller anden form for slægtskab med det drømmearbejde, jeg i mit andet erhverv som psykoterapeut er blevet så optaget af.

SMID DINE SKYGGER

De første par gange Lars Muhl skulle besøge det hellige bjerg, havde han af sin spirituelle vejleder, seeren Calle de Montsegur, fået den opgave at fylde sin rygsæk med sten, bære dem op ad bjerget og smide dem dér. Bagefter ned igen og hente et nyt læs.

Billedligt talt for at erkende og transformere sine skygger. Der var nok at læsse af, som han selv siger, idet han sætter sit vinglas på cafébordet. Han tøver lidt. Af en tidligere popsanger at være er han genert og stille.

- Hvis du spørger mig lige nu, så vil jeg helst ikke op på bjerget, fortæller Lars Muhl.

Det vil du ikke?

- Nej.

Hvorfor ikke?

- Fordi jeg har været deroppe så mange gange. Det er blevet sværere at mærke energierne. Eller i hvert fald ikke så let, som man før kunne. Der er så mange mennesker. Naturen trækker sig sammen.

VESTLIG BUDDHISME

Jeg har, før jeg møder Lars Muhl, selv været deroppe og er kommet ned igen med en forvredet fod, så egentlig er det ikke, fordi nogen af os har den store lyst til igen at vandre op ad bjergsiden. Jeg kan godt se, hvad han mener. Katharernes bjerg er også en turistattraktion og har været det i årtier, lige siden franske hippier i slutningen af 1960'erne begyndte at dyrke myten om katharerne og deres frisind. Alt det, der har gjort, at denne kristne retning, med dens tro på reinkarnation og pacifisme, er blevet betegnet som en slags vestlig buddhisme. Men helt lavpraktisk skal vi have nogle billeder med lidt mere stemning end udsigten fra et cafébord, så vi gør det. Går op ad bjerget. Mig humpende med en stok at støtte mig til. Jeg ved ikke helt, om jeg er enig med Lars Muhl i, at man ikke kan mærke energierne mere. På vejen op tænker jeg i hvert fald på, om det er stedets særlige uro, eller hvad det er, der gjorde, at jeg faldt første gang. Der er noget. Trods de mange tilrejsende på jagt efter et eller andet, ligesom jeg selv.

KATHARERNES SKÆBNE

Egentlig betyder Montsegur det sikre bjerg. Det var sådan, de urkristne katharer så det. For denne trosretning, der havde som fundament, at det maskuline og det feminine skulle stå i et ligeværdigt forhold til hinanden, var bjerget et tilflugtssted. Hvor de troede sig sikre. Hvor de håbede, at de kunne være i fred med deres tro. Men pavestaten anså dem som kættere, som religiøse afvigere og statsfjender, og katharerne endte med at være belejret af pavelige tropper. I 1244 kom slutningen. Den var brutal og uden nåde. Men heller ikke uden en sær skønhed, da enden var uafvendelig. De sidste 200 voksne og børn valgte, i kærlighed til deres tro, at vandre syngende, hånd i hånd, ind i bålet ved bjergets fod.

MERE OG MERE SIMPEL

Turen op ad bjerget tager en halv times tid. Lars Muhl siger, at for ham bliver tingene mere og mere simple. Han er mere snakkesalig

nu, og det bliver mere og mere udtalt, jo længere vi kommer op ad bjerget.

- Når jeg siger simpel, så mener jeg ikke, at tingene eller tilværelsen bliver mindre sofistikeret. Alting bliver faktisk mere sofistikeret. Man kommer tilbage; ind i en essens, hvor alting sker. For mig har det været meget med afvikling af en masse hjælpemidler, som jeg har haft brug for. På vejen har jeg kunnet smide krykkerne. Men jeg har skullet tage mange kampe med mit eget mod for at kunne tage min opgave på mig.

Han tøver og tænker sig om, mens han ser ud over dalsiden; prøver at finde de rigtige ord.

- Det er jo noget, som jeg hurtigt kan forstå rent mentalt, men rent erfaringsmæssigt har jeg kunnet mærke, at det har taget lang tid. Jeg tror også, at det har noget med modenhed at gøre. At man skal være klar. Og jeg er først blevet klar nu til at påtage mig mit sande kald.

Vi begynder at gå igen. Det er mærkeligt at tænke på, at her engang har levet en hel befolkningsgruppe, titusinder af mennesker, en slags autonom stat, som blev udryddet i et nådesløst folkemord på grund af deres overbevisning. Måske er det dét, som hænger i luften. Dét, man kan mærke.

Hvad er det for nogle ting, man skal have mod til?

- For mig har det været at tage min opgave til mig.

Har du altid vidst, hvad din opgave var?

- Et eller andet sted. Men én ting er at vide det rent mentalt; en anden ting er at gøre det. Altså virkelig gøre det. Hvis folk kommer til én og stiller en masse spørgsmål, så at kunne sige, at det er sådan, at jeg gør det og stå ved det, man gør. Og lige nu, hvis du spørger mig, hvad drømmene er, så er jeg meget optaget af de fremtidige generationer.

Hvad mener du?

- Jeg mener, at vi lige nu er ved at bore os ned i nogle forfærdelige begrænsninger på alle punkter. Der er flere og flere unge, som der ikke er plads til i vores samfund. Af flere årsager, selvfølgelig. Men fra politisk side er man ved at lave mindre og mindre firkanter, som de smukkeste former skal presses ned i, og det kan man ikke. Så man giver en masse unge mennesker diagnoser og medicin, og dér går et kæmpe potentiale tabt, for sandheden er jo, at man faktisk ikke ved, hvad man skal stille op med dem.

Det lyder dystert?

- For mig at se er tingene meget polariserede lige nu. Vi har en gruppe mennesker, som ser ud til at være blottet for fantasi, og når man ingen fantasi har, så kan man netop ikke forestille sig, at der skulle være andre mennesker, der har fantasi. Man kan godt sige, at de også er uskyldige, de her mennesker; hvis man ikke har den evne at kunne forestille sig noget som helst, så vil det blive sådan, det bliver. Men der er bare flere og flere mennesker, der hopper på den vogn af angst for ikke at høre til. Det er et problem for os alle sammen. For samfundet også, om du vil.

Ser du en vej ud af det?

- Vi, der arbejder med disse ting, bliver nødt til at stå ved, hvordan vi ser tingene.

Og hvordan ser vi så tingene?

- Måske svarer det lidt til, hvis man siger: Kan du se den stol dér? Det kan folk. Kan du også se den engel, der sidder på den? Så svarer de: Hvad taler du om?! Så er det lige før, man bliver indlagt. Dér bliver vi nødt til at stå ved vores opfattelse af virkeligheden og de muligheder, der er. Vi er her for at udnytte de muligheder og ikke bare blive teknokrater, som vi er ved at blive.

Det mener du, at vi er?

Han nikker. Vi går ind i en af ruinerne på bjergets top. Han er ved at glide. Hans sko er for glatte. Men han falder ikke.

- Der er en rejse udad. Den er vi meget optagede af. Men der er jo også en rejse indad. Og uanset hvor mennesket er, kan man sætte sig ned; det tager fem minutter, så kan man forbinde sig med det. Det er ganske enkelt. Men hvis man siger: Det kan man ikke, så kan man ikke. Der er folk, der siger: Jeg kan ikke meditere, jeg kan ikke sidde i lotusstilling. Det er noget sludder. Der er så mange forestillinger om, hvad det vil sige at være et spirituelt menneske. Det er jo egentlig bare at komme ind til den, man i virkeligheden er.

DE UNGE

Jeg tager mit kamera frem. Han siger, at jeg bare skal sige, hvor han skal stille sig, og hvordan han skal stå. Han er nem og uproblematisk at have med at gøre. Jeg spørger ham undervejs, hvordan man når ud til de unge.

- Man bliver nødt til at arbejde på to fronter. Både med beslutningstagerne og så med at samle så mange unge op som muligt. Det er vores ansvar at tage fat og gøre det, vi kan. Min kone Ghita og jeg prøver at arbejde med unge mennesker alle de steder, vi kan komme til det. Vi prøver at mærke, hvad det er for nogle unge mennesker. På hvilke måder de er lukket ned – sørger for at få dem åbnet op igen. Hjælpe dem. Have forbindelse til dem. Så man er en livslinje til dem. Så de altid kan ringe til én og fortælle, hvad der sker.

Og det gør de?

- På en måde bliver man både en fader- og en moderfigur for dem.

Genkender du dig selv i dem?

- Selvfølgelig. Hvis jeg havde været ung i dag, havde jeg sikkert fået 6-7 diagnoser. Jeg er virkelig glad for, at alle de her sygdomme ikke var opfundet endnu, da jeg var ung. Dengang vidste

man så ikke, hvad man skulle stille op med sådan nogle som mig, men så gik jeg for mig selv og fik egentlig plads til det, så det er jeg utrolig glad for.

Det må også have været ensomt?

- Jo, det var det jo også, men er vi egentlig ikke alle ensomme i vores unge år? Som ung teenager bliver man konfronteret med sin grundlæggende ensomhed. Det føles ekstremt svært at komme igennem. Men det er jo en eksistentiel ensomhed, som vi alle sammen er underlagt. Man kunne kalde det menneskets tragiske tilstand. Det er derfor, at det er vigtigt, at vi bliver forbundet med det højere. Med gud, eller hvad man nu vil kalde det. Ellers vil det blive svært at udfolde tingene. Vi er nødt til at anerkende, at der er noget, som er højere end os. Der er en styrelse. Men det er den, som man fratager mange unge mennesker; hele dén indgang til tilværelsen, dén mulighed.

DET RELIGIØSE ASPEKT

Altså det religiøse aspekt?

- Ja, men du må forstå mig rigtigt. Vi taler jo om i vores samfund, at religion er Fandens værk, men det gør vi på grund af det, vi har gjort religionen til. Ordet religion kommer fra latin. Det betyder

at genforbinde sig med det højere. Bare det at vi kan sige genforbinde sig betyder, at vi har mistet de forbindelser, vi har haft på et tidspunkt. Så religion betyder at genforbinde sig med det højere selv. Vores adgang til gud eller det højeste. Sværere er det ikke. Det er egentlig bare spørgsmålet om at gå i gang.

Religiøsitet kan komme i mange forklædninger?

- Faren er selvfølgelig, hvis man ryger ind i en eller anden form for fundamentalisme – kristen, muslimsk, whatever. Vi skal ind i den esoteriske side af den tradition, vi tilhører, som Dalai Lama siger. Når der kommer folk fra Skandinavien til ham, som er klædt ud som nonner og munke, spørger han dem: Hvorfor gør I det? I har jo kristendommen. Det er ikke et tilfælde, at I er født ind i kristendommen. I skal bare finde ind i den esoteriske side af den religion. I skal ind i den dybere kristendom. Problemet er imidlertid, at den dybere religiøse forståelse ikke er i kirken, og det er derfor, at når folk begynder at søge den, så ender de med at opgive kristendommen og gå et andet sted hen.

Du ser dig selv som kristen?

- Det har ikke været bevidst arbejde fra min side, men når jeg kigger tilbage, kan jeg se, at det også har været en del af mit arbejde at skabe en forbindelse ind i den dybere side af kristendommen, så ja.

LARS MUHL

Født 14. november 1950 i Aarhus. Er musiker og forfatter. Var fra slutningen af 1960'erne organist i den aarhusianske rockgruppe Daisy, i 1980'erne leder af new wave-gruppen Warm Guns for siden at etablere sig som solist i eget navn. Har siden 1965, sideløbende med sit musikalske virke, studeret sammenlignende religion og filosofi, og har siden 1988 specialiseret sig i aramæisk samt kristen, sufisk og jødisk mystik. Debuterede som forfatter i 1993. I 1999 opgav han musikkarrieren for at hellige sig esoteriske studier og forfatterskab. I dag er Lars Muhl foredragsholder og kursusholder i ind- og udland. Har siden 2009, sammen med sin hustru, lydterapeut Githa Ben-David, drevet Gilalai – Institut for Energi & Bevidsthed. I 2013 optaget på Watkins' Top 100 of the world's most spiritual influential persons. Hans omfattende forfatterskab om spirituelle emner er oversat til en lang række sprog. Til oktober udkommer Lars Muhls bog "Drengen der gav den blinde sine øjne" fra Turbineforlaget i anledning af Muhls 50-årsjubilæum som spirituel kunstner.

Kan du forklare det lidt nærmere?

- Det gjorde jeg gennem det aramæiske sprog. Dér har du nøglen ind til ting, der ellers er uforståelige i Det Ny Testamente, og som teologerne heller ikke er klar over. Derfor skaber de en teologi, som ender i tankespind, og som derfor heller ikke giver mening.

Hvordan er du kommet til den overbevisning?

- I 1969 var jeg i Israel med det band, jeg spillede med. Vi havde en fridag, hvor vi tog til Qumran ved Det Døde Hav, og da jeg kom der første gang, var jeg fuldstændig chokeret. Guiden siger: Her var skriptoriet, og dér er spisesalen. Så måtte jeg sige, at det passer ikke: Derinde er spisesalen, og dér er skriptoriet. Det var første gang, at jeg virkelig kom hjem, og jeg begyndte at forstå, at jeg kommer fra Essæernes mysterietradition, og at jeg har haft en fortid dér.

FREMTID I ISRAEL

Han tvivler ikke på, at det, han oplevede for snart 50 år siden, er sandt. En seer har senere bekræftet over for ham, at han var skriver i Qumran.

- Senere, så møder jeg også Ghita. Da var jeg 60 år. Hun har boet dernede og taler også hebraisk. Vi kunne mærke med det samme, at vi var på det samme spor ind i det dér. Når man ikke er bevidst om tingene, så hober de sig op. Men når man begynder at arbejde med dem, så ser man også forbindelserne. At det ene er forbundet med det andet, og så lærer man at være årvågen og se tingene, inden de udvikler sig til en byrde, så man kan gå dem i møde og forvandle dem til muligheder i stedet.

Dét er den aramæiske indgang til kristendommen? Katharernes

kristendom også?

Lars nikker. Vi er færdige med vores billeder. Gør klar til at gå ned ad bjerget igen.

- Vores kristne kirke er opbygget på synd. Det handler om synd og syndernes forladelse. Er det ikke underligt? På aramæisk findes der ikke et ord for synd. Det koncept eksisterer ikke i Yeshuas visdom.

Jeg husker, at hans sko er glatte og tilbyder ham min stok at støtte sig til. Han tager imod den. Jeg undrer mig over, at der på aramæisk ikke er et ord for synd.

Hvad er synd så?

- Synd, haimanoota på aramæisk, betyder at ramme ved siden af målet. Hvis du er bueskytte og rammer ved siden af målskiven igen og igen, hvad gør man så? Man går tættere på. Synd er at undlade at prøve at belyse alt det, som er i skyggerne. Det er ikke at turde se sig selv i øjnene, ikke turde se sin ensomhed i øjnene, sin seksuelle afsporethed eller alt det, man tror er sygt – i stedet for at se det, som er ganske naturligt og en del af det at være menneske. Synd er ikke at være tilstede, at være ved siden af sig selv. Derfor lykkes man ikke med sine forehavender. Derfor er det så vigtigt at være nærværende og tilstede.

- Hvad drømmer du om?

Han tøver. Han begynder igen at være det private menneske, han var, før vi gik op ad bjerget.

Hvor ser du dig selv om fem år?

- I Israel, sammen med min kone. Det er nok det, jeg ser, hvis jeg ser fem år frem, slutter Lars Muhl smilende. ●

KATHARISME

var en religiøs bevægelse med dualistiske kristne og gnostiske elementer, som opstod i Languedoc i det 12. århundrede, og som havde sin storhedstid i det 13. århundrede. Katharismen blev fordømt af den samtidige romersk-katolske kirke, enten som en kættersk kristen sekt eller som en ikke-kristen religion. De troende blev beskyldt for kætteri af den katolske kirke og udryddet med militær magt. Den grundlæggende doktrin i katharismen, som den romersk-katolske kirke opfattede som kættersk, var opfattelsen af Kristi genopstandelse som en genfødsel og ikke som en opstandelse fra graven. Katharismen fandtes i det meste af Europa, men var særligt udbredt i Languedoc og de omkringliggende områder – kaldet Occitanien – i det nuværende sydlige Frankrig. Betegnelsen kathar stammer sandsynligvis fra det græske – "de rene".

